

הַדִּיּוֹ שְׁקֶפֶאָה וְהָאוֹצָר שְׁנִי־צֶלַ

ספורם המופלא של רבנו אשר
(הרא"ש) והמהר"ם מרוטנבורג

חורף קר באִשְׁכָּנֹז.
הַרוּחַ שׁוֹרֶקֶת
וְהַשֶּׁלֶג נִעְרָם לְגִבָּה.
בְּתוֹךְ בֵּית הַמִּדְרָשׁ,
בְּאַמְצֵעַ הַלַּיְלָה,
יוֹשֵׁב רַבֵּנוּ אֲשֶׁר
(הָרֵא"ש).
הַקּוֹר הוּא נוֹרָא,
אֶךְ אִשׁ הַתּוֹרָה
מְחַמֶּמֶת אֶת לְבֹ
בְּאַהֲבַת ה'.

לפתע מתפרץ מהסערה רבו הגדול –
המהר"ם מרוטנבורג. "אשר תלמיד!"
תלמיד" הוא קורא, "ה' האיר את עיני
עכשו בהלכה חדשה! אנחנו חייבים לכתב
אותה על הקלף לדורות עולם!"

הרא"ש ממהר לטבל את נוצת האוֹז שלו בדיו, אך אוי! הדיו בקסת קפאה לגמרי
והפכה לגויש קרח שחר! אי אפשר לכתב כלום. מה יעשה הרא"ש?

כִּדִּי לֹא לֵאבֹד דְּבָרִי
תוֹרָה אֶפְלוּ לְרַגַּע אֶחָד,
הָרָא"ש נוֹשֵׁף מֵהֶבֶל פִּי
נֶשׁוּב וְנֶשׁוּב עַל הַקֶּסֶת.
שִׁפְתָיו רוֹעֲדוֹת מִקּוֹר, אֵךְ
הוּא מִתְאַמֵּץ לְהִפְנֹשִׁיר
אֶת הַקֶּרַח עִם אֲהֻבָּתוֹ
הַבּוֹעֶרֶת לַתּוֹרָה.

טיפה אחר טפה הקרח מפשיר! הִרָא"ש מְמַהֵר לְכַתּוֹב עַל הַקֶּלֶף אֶת תּוֹרַת הַתּוֹסֵפוֹת.
הַמְהִיר"ם מְבַרֵךְ אוֹתוֹ שֶׁבְּזָכוֹת מְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ שָׁלוֹ, הַתּוֹרָה הַזֹּאת לֹא תִשָּׁכַח לְנֶצַח.

שְׁנַיִם קָשׁוֹת הִגִּיעוּ עַל יְהוּדֵי גֶרְמָנְיָה.
הַמֶּלֶךְ הָאֲכָזֵר שׁוֹלַח לִפְתֹּעַ אֶת חֵילָיו
לַחֲטוֹף וּלְאַסֹּר אֶת רַבֵּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל,
הַיְּהוּדִים לֹמְדִים תּוֹרָה, כְּדֵי לִסְחֹט
מֵהֶם שִׁקִּים שֶׁל זָהָב לְשַׁחֲרוּרוֹ.

הַמֶּהָר"ם כָּלֹא בְּמִבְצָר אֲנִי סֵהִים הַחֲשׂוֹךְ.
אֶךְ הוּא גּוֹזֵר עַל הַיְּהוּדִים: "אֲסוּר
לְשַׁלֵּם עָלַי אֶת סְכוּמֵי הַזָּהָב הָעֲצוּמִים!
אִם תִּשְׁלְמוּ, הֵם יִמְשִׁיכוּ לַחֲטָף רַבָּנִים."
הוּא סֵמֵךְ בְּשִׁמְחָה עַל הַשְׁגָּחַת ה'.

גרמניה

ספרד

המלך אורב כעת גם לרא"ש. מי ימשיך
לשמר על תורת בעלי התוספות?
הרא"ש מבין בהשגחה פרטית שאסור לו להתפס.
הוא מוכרח לברח עם משפחתו כדי להציל
את התורה הקדושה.

מָה לְוַקָּחִים לְמַסָּע סוּדִי?

מָה הָרָא"ש אָרַז לְמַסָּע?
רַק אֶת אֲרוֹנוֹת הַתּוֹרָה, מַגְלוֹת קֶלֶף,
סִפְרֵי קֹדֶשׁ וְכָל חֵדוּשֵׁי רַבּוֹ!

מָה אֲנָשִׁים רְגִילִים הָיוּ אוֹרְזִים לְבְרִיחָה?
זָהָב, תְּכֵשִׁיטִים, בְּגָדִים וְרֶהִיטִים יְקָרִים.

חֲדָשִׁים אֲרָכִים שֶׁל מַסַּע קָנָה בַּשָּׁלֵג, עִם פֶּחַד מְשׁוּדָּדִים וּמִרְעָב. אֲךָ בְּכָל יוֹם וְלֵילָה
הָרָא"שׁ מִתְפַּלֵּל לָהּ וְאוֹר הַהִשְׁגָּחָה וְהָאֲמוּנָה מֵרָאָה לָהֶם אֶת הַדֶּרֶךְ וְשׁוֹמֵר עֲלֵיהֶם.

הֵנֶס קוֹרָה! אַחֲרֵי מַסַּע מִיַּגַּע הֵם מַגִּיעִים לְאֶרֶץ סְפָרַד
הַחֲמָה. רַבְּנֵי חֲנִי סְפָרַד, וּבְרֹאשׁוֹ הַרְשֵׁב"א הַקָּדוֹשׁ,
שׁוֹמְעִים שְׂגָדוֹל הַדּוֹר הַגִּיעַ, וְיוֹצְאִים לְקַבֵּל אֶת
פָּנָיו בְּשִׂמְחָה וּבִשְׂרִירָה עֲצוּמָה.

רְבוּתֵינוּ לֹא חִפְּשׁוּ שִׁיחֶיהָ לָהֶם קָל וְנוֹחַ. הֵם הִתְגַּבְּרוּ עַל הַקּוֹר
הַמִּקְפִּיא וְעַל סִכְנֵת הַמַּלְכִּים מִתּוֹךְ מְסִירוֹת נַפֶּשׁ מַחֲלָטָה.
הֵם יָדְעוּ שֶׁתּוֹרַת ה' הִיא תָּמִיד הָאוֹצָר הַיָּקָר בְּיוֹתֵר בְּעוֹלָם.

**מחר בכתה, כשאתם קצת עיפים או קר לכם ללמד –
זכרו את קסת הדיו שקפאה. אנחנו לא סוגרים את הספר!
אנחנו ממשיכים ללמד את תורת ה' מתוך אהבה ושמחה!**